

Amarte x Melly: LIVE 2024

Sinds 2022 coproduceren we, samen met Amarte Fonds, *LIVE* – een serie concerten in Kunstinstituut Melly tijdens de Rotterdamse Museumnacht. Tijdens deze nacht van opeenvolgende optredens en concerten worden geluid en muziek verweven met de kunsttentoonstellingen in ons gebouw. In de afgelopen vier jaar is Museumnacht uitgegroeid tot ons populairste evenement, met gemiddeld 3500 bezoekers per avond, die van 20 tot 01 uur onze instelling verkennen en het tot een hoogtepunt van onze jaarkalender maken.

Melly X Amarte: LIVE 2024 zal plaatsvinden op zaterdag 2 maart van 20 tot 00 uur in de tentoonstellingszalen van Kunstinstituut Melly in Rotterdam. Op deze speciale avond zal het publiek zowel zitten als in als uit de zalen komen, meebewegend met de verschillende ritmes en installaties die die avond worden uitgevoerd.

Voor de programmering van *LIVE 2024* hebben Melly en Amarte een open oproep gelanceerd voor in Nederland gevestigde muzikanten en geluidskunstenaars. De deadline voor aanmelding is 31 januari 2024, 23:59. Vooral voorstellen voor muzieksets en geluidswerken die resoneren met de beeldende kunst die in maart 2023 bij Kunstinstituut Melly te zien is, worden aangemoedigd.

Tentoonstelling te zien tijdens *LIVE 2024: My Oma*

My Oma is een project over grootmoeders. Het bekijkt hoe grootmoeders persoonlijke en culturele geschiedenissen beïnvloeden, zowel door liefde als door conflict. Het project brengt kunstenaars, verhalen, kunst en ideeën samen om te praten over grote kwesties van onze tijd, zoals immigratie, gemengd erfgoed en de veranderende rollen van mannen en vrouwen.

Het richt zich op de wijsheid en de kleine verhalen die grootmoeders delen. *My Oma* streeft ernaar het leren over geschiedenis te stimuleren, sterkere verbindingen tussen verschillende generaties te bevorderen, en de kennis in gemeenschappen verspreid over verschillende plaatsen te vieren. *My Oma* beschouwt grootmoeders als belangrijke figuren met hun eigen kracht, en ook als mensen die beïnvloed worden door de maatschappelijke opvattingen. Het project bekijkt verschillende manieren om geschiedenis, tradities en familiewortels te begrijpen. Het nodigt mensen ook uit om anders te denken over hoe cultuur en erfgoed zijn verbonden met geslacht en leeftijd.

Beschikbare tentoonstellingsruimtes

A

Kunstenaar Jota Mombaça heeft een nieuw sculptuur- en geluidswerk gecreëerd over grootmoeders. Dit werk kijkt naar hoe grootmoeders in Brazilië zijn beïnvloed door raciale en gendergerelateerde geweld, en beschouwt hen als een ontbrekende aanwezigheid. Mombaça ziet dit ontbrekende deel als een kans om geschiedenis en vergeten herinneringen te verkennen.

Het kunstwerk gebruikt lege keramiek die geplaatst is op stapels afval, vergelijkbaar met het puin buiten het familiehuis van Mombaça in Brazilië. Het suggereert dat de afwezigheid van grootmoeders een manier kan zijn om zwarte vrouwelijke voorouders her te ontdekken, met name door Mombaça's eigen ervaring van geslachtstransitie. Het stuk benadrukt ook hoe zeldzaam het is voor transgender vrouwen in Brazilië om grootmoeders te worden.

Dit kunstwerk is heel persoonlijk voor Mombaça. Het reflecteert op de familiegeschiedenis van de kunstenaar en het gebrek aan een zwarte grootmoederfiguur. Deze afwezigheid is gelinkt aan een gangbare trend in Brazilië waar zwarte mannen vaak buiten hun ras vrouwen. Het familieverhaal omvat een tot slaaf gemaakte voorouder met de naam "Mombaça", maar haar identiteit blijft onduidelijk.

B

Foto's linker- en rechterwand: Liedeke Kruk is een van de drie Nederlandse kunstenaars die gekozen zijn om een fotoproject te creëren voor *My Oma*. Voor *My Oma* heeft ze een nieuwe fotoserie gemaakt die zich richt op door vrouwen geleide families. Deze serie mengt nieuwe foto's met haar oudere werk, waarin verschillende soorten families, vrienden, koppels en individuen worden getoond, met de nadruk op de emotionele verbindingen die ze delen. Haar werk verandert het gebruikelijke idee van een familieportret door verschillende familieopstellingen en relaties in elke foto te tonen.

Tekeningen achterwand: De kunstwerken van Kateřina Šedá zijn gevuld met scherpe inzichten in de ongeziene aspecten van hoe mensen omgaan met de plaatsen waar ze leven. Zij gebruikt deze inzichten om taken, spelletjes en activiteiten te creëren. Wanneer lokale bewoners deelnemen aan deze activiteiten, verbinden ze zich met elkaar, waardoor Šedá's werken specifiek zijn voor die plaatsen. *My Oma* toont twee van haar grote projecten, die speciaal zijn omdat ze taken bevatten die door de kunstenaar zijn opgezet en geïnspireerd zijn door haar grootmoeders, die er ook aan deelnemen.

It Doesn't Matter toont 512 tekeningen van Šedá's grootmoeder, Jana. Na haar pensionering en een lang werkzaam leven zonder veel activiteit, zei Jana vaak "het maakt niet uit" bij het maken van keuzes. Šedá moedigde haar grootmoeder aan om dingen te tekenen uit haar herinnering aan 33 jaar werken als hoofd van de gereedschapskamer in een huishoudelijke winkel in Brno, Tsjechische Republiek. Deze tekeningen omvatten meer dan 500 items die Jana zich herinnerde uit de winkel. Het maken van deze tekeningen hielp Jana af te stappen van het zeggen van "het maakt niet uit", waardoor het belang van herinneringen werd aangetoond.

C

Muurfoto: "A Maior" is een familiewinkel in Viseu, Portugal, eigendom van de ouders van kunstenaar Bruno Zhu. Sinds 2016 organiseert Zhu tentoonstellingen in deze winkel, waarbij de medewerkers van de winkel, lokale klanten, gastkunstenaars en zijn familie betrokken zijn. In lijn met de mode seizoenen van de winkel werkte Zhu samen met zijn grootmoeder Yu Yan, die in China woont, om mode-lookbooks te creëren die de kleding en accessoires van de winkel tentoonstellen.

Hier presenteert Bruno Zhu nieuw werk ter ere van Yu Yan. Dit omvat een van de twee muurfoto's in de tentoonstelling, waar Yu Yan de seizoensgebonden cosmetica van de winkel modelleert. Zhu's zus Jessica Zhu verzorgde de styling. De beelden zijn dramatisch, vergelijkbaar met beroemde modeadvertenties, en worden gecombineerd met foto's die Yu Yan's dagelijks leven vol stijl en kunst tonen.

Sculptuur: Buhlebzwe Siwani gebruikt vaak performance, installatie en soms fotografie of video in haar werk. Ze onderzoekt hoe haar lichaam past in de wereld van de hedendaagse kunst, geïnspireerd door haar leven in Zuid-Afrika en de vrouwen in haar familie.

Voor *My Oma* heeft Siwani een nieuwe sculptuur gemaakt op basis van een oude zwart-witfoto van haar overgrootmoeder, grootmoeder en moeder. Al deze vrouwen speelden een rol in haar opvoeding, en zij was het eerste achterkleinkind van haar overgrootmoeder.

Haar sculptuur, genaamd *Isaziso* 1996, toont vier generaties: haar grootmoeder, moeder, zichzelf en haar zoon. Het is een levensgroot, driedimensionaal groepsportret gemaakt van groene zeep. Deze zeep, die een sterke geur heeft en veel voorkomt in landelijke en armere gebieden in Zuid-Afrika, is al jaren een thema in Siwani's kunst. Ze herinnert zich dat haar grootmoeder haar ermee waste toen ze een kind was.

D

Wallpaper: Kateřina Šedá en haar grootmoeder van moeders kant, Milada, wilden samen een kunstproject doen. Dit leidde tot *A Normal Life*, een boek dat Milada schreef en illustreerde over haar leven in Tsjecho-Slowakije tijdens het communisme. Het boek, vol herinneringen, is opgedragen aan haar achterkleinkinderen.

Voor *My Oma* creëerde Šedá een behang met behulp van Milada's tekeningen. Er is ook een foto van Šedá's dochter, Julia, die het boek van Milada vasthoudt in het appartement van haar overgrootmoeder. De illustraties van Milada op het behang kunnen kinderlijk lijken. Dit zou waar kunnen zijn in vergelijking met het werk van een professionele kunstenaar. Maar Šedá's projecten richten zich op interactie met anderen, en op reflectie, herinnering en verbeelding, in plaats van op artistieke vaardigheid.

Schilderijen: In *My Oma* presenteert Sawangwongse Yawngwe twee reeksen van schilderijen over zijn grootmoeder, Sao Nang Hearn Kham, die in 1964 het Shan State Army oprichtte. Deze schilderijen tonen Hearn Kham in privémomenten, gebaseerd op familieherinneringen. Ze kenmerken zich door brede penseelstreken en zijn voornamelijk uitgevoerd in gele en grijze kleuren. De drie schilderijen laten verschillende perioden in haar leven zien: één toont haar als schoolmeisje op het Saint Agnes college, een ander heeft haar nauwelijks zichtbaar, komend uit een rivierboot in 1948 - het jaar dat Birma onafhankelijk werd van de Engelse heerschappij.

Een nieuw, groot schilderij (gecentreerd in de bovenstaande afbeelding) voor *My Oma* toont Hearn Kham die eet met haar kinderen voordat ze in 1969 in ballingschap gingen. Yawngwe verkent ook Hearn Kham's meer publieke kant in twee andere schilderijen die op de tweede verdieping worden tentoongesteld.

E

Silvia Martes is een kunstenaar die surrealistische scènes creëert met personages en performers. Ze gebruikt een mix van fictie en waargebeurde verhalen om persoonlijke en bredere maatschappelijke thema's te verkennen. Martes is betrokken bij alle aspecten van het maken van haar films, inclusief het bouwen van decors, filmen, acteren, regisseren, monteren en de postproductie.

In haar nieuwe werk, *Heru Ku Heru pt. 1. (IJzer Met IJzer pt. 1.)*, richt Martes zich op de reisroutes van haarzelf, haar grootmoeder en haar familie. De video-installatie bevat echte interviews met Nederlanders van Caribische afkomst, tegen de achtergrond van een fictief verhaal in een diner in Curaçao. Het beweegt tussen realiteit en fictie, verschillende werelden en twee locaties, en reflecteert op de verhuizing van haar voorouders van Curaçao naar Nederland en het leven van mensen uit het Caribisch gebied die vandaag de dag in andere landen wonen.

Martes toont complexe ideologische en politieke kwesties door verschillende en vaak conflicterende verhalen op een droomachtige manier te vermengen. Ze gebruikt foto's, voice-overs en snelle montages in haar video's om te suggereren dat het begrijpen van één verhaal het kennen van andere verhalen vereist, waarvan er vele zijn vergeten of nooit verteld.

F

Charlie Koolhaas is een kunstenaar die fotografie, architectuur en schrijven gebruikt om verhalen te vertellen over de plaatsen waar ze woont en bezoekt. Ze groeide op in Londen en woont nu in Rotterdam. Koolhaas is een van de drie Nederlandse kunstenaars die uitgekozen zijn om een fotoproject te maken voor *My Oma*. Haar werk in de tentoonstelling richt zich op haar overleden grootmoeder, Wilhelmina Eybergen, beter bekend in Nederland als Harriët Freezer.

Freezer overleed net voordat Koolhaas werd geboren. In het afgelopen jaar heeft Koolhaas het leven, de carrière en de rol van haar grootmoeder als publiek figuur, auteur en feministe verkend. Ze verzamelde Freezer's plakboeken, memorabilia en mondelinge geschiedenissen uit interviews. Koolhaas bezocht ook steden en dorpen in Nederland met straten vernoemd naar het pseudoniem van haar grootmoeder. Sinds de jaren 90 zijn er zestien straten naar Freezer vernoemd. Koolhaas fotografeerde vrouwen die in deze straten wonen, soms met hun partners, vrienden of collega's. Deze portretten vertegenwoordigen de alledaagse vrouwen voor wie Freezer schreef, en met wie Koolhaas onlangs sprak. Twee van Freezer's boekomslagen zijn ook vergroot en worden tentoongesteld op een lichtpaneel in de ruimte.